

Zpráva o vězeňských poměrech v čl. věznicích

*Plzeň - Bory -
vyprávění spoluvězně*

V krátké zprávě chci podat svědectví z vlastní zkušenosti o čl. vězení. Byl jsem umístěn na oddělení CUO, tzv. čáfe, kde jsem zažil velmi hrubé zacházení a týrání. Vězeňský dozorce, zvaný mezi vězni "Hajaja", se svým pomocníkem vězněm (přezdívkou "Jáchym") se vřítli do cely, kde jsem byl ubytován se dvěma dalšími vězni. Hajaja, ze kterého byl cítit alkohol na několik kroků, což u něho bylo normální, se začal rozčilovat, že co se na něho šklebím. Já mu odpověděl, že se tvářím normálně. V tu chvíli jsem dostal pěstí do břicha a do obličeje. Prý malá lekce karate, výchovný výcvik. Bolely mně zuby, rty a tekla z nich krev. Sáhl jsem si na zuby, cítil jsem, že mi kus zubu chybí. Hajaja prohlásil: "Ne, aby vás napadlo si na mně stěžovat, jinak to s vámi špatně dopadne. Vy jste mně napadli a já se bránil." Další rozkaz byl určen pro Jáchyma, aby donesl plechovku s mazlavým mýdlem. Nebylo to nic zvláštního, na to jsme byli zvyklí. Hajaja nás postavil do pozoru na chodbě a Jáchym se dal do práce. Když nás nahnali zpátky do cely, byl jsem šokovaný z té hrůzy - holá prkna, na kterých jsme spali, byla celá namazána mazlavým mýdlem. To by nebylo tak hrozné, ale mýdlo bylo všude. Po

zemi i na WC. Více cela neměla. Na mýdlo byla nalita celá láhev kresosanu a vysypána krabice chloraminu. To vše polito několika kbelíky vody. Nařídili nám, aby jsme to uklidili. Měli jsme k tomu jen holé ruce a vodu na splachování WC. Tímto způsobem byla vytvořena tzv. plynová komora - oblíbený způsob mučení vězňů sadistickými vězeňskými dozorcí.

Do místnosti nás pak zavřeli, dusili jsme se a velmi kašlali. Připadalo mi, že mi to utrhne plíce. Kdo to nepřežil, tak to asi nepochopí, kam až mohou dojít sadistické sklony některých dozorců. Přitom není možnost dovolat se spravedlnosti.

Zažil jsem to ještě jednou, ale v jiné režii. Na dvoře v tzv. teletnicích, kde probíhala vycházka. Když svítilo sluníčko, trvala 10 minut, ale když mrzlo, tak se čas určitě dodržel. Chodili jsme dokolečka a za mnou chodil Pavel Wonka, který byl znám tím, že znal výborně právo a pomáhal spoluvězňům psát různé stížnosti a tím si vy-

sloužil nelibost vězeňských strážců. Pavel Wonka mi chtěl něco říci, ale bachař to pozoroval a postavil nás ke zdi na hromadu vyhrnutého sněhu a nechal nás tam stát celou hodinu v pozoru. Po celou tu dobu bachař pokřikoval. "Podívejte se na ně, jak tam stojí, asi je jim dobře! A to prý je ochránce lidských práv! Podívejte se, jak vypadá ochránce lidských práv!" Bylo to v době, kdy teplota dosahovala minus 30 stupňů Celsia. Navíc jsme byli po koupání, které bylo jedenkrát za týden a kde bylo možno vyprat v rukou mýdlem ponožky. Takže jsme stáli v třicetistupňovém mrazu v teplácích, bez ponožek, po kolena ve sněhu. Takové způsoby byly běžné.

Když nás hnali z teletníku zpátky na díru, byli jsme překvapeni, že jsme byli přefazeni do jiné společné cely. Jakmile jsme ale vešli do předem připravené plynové komory, která byla upravena stejným způsobem, bylo mi, jak jsem již popsal.

Nikdy nepotvrdím, že Pavel Wonka zemřel normální smrtí, jak se snaží tvrdit oficiální propaganda, ale jediné následkem dlouhodobého týrání. Nemohu mlčet a čekat se skloněnou hlavou, vždyť i má rodina měla problémy v důsledku mého uvěznění. Bydlela ve špatně vyhřátém bytě v rozestavěném domku bez střechy, kde v zimě teplota dosahovala minus 5 stupňů Celsia a ze stropu visely ram-pouchy. Byla bez finančních prostředků, bez podpory MNV, bez jakéhokoliv zájmu o rodinu. Byl jsem zavřen z politických důvodů. Když se rodina obrátila o pomoc na MNV, bylo jí vysvětleno, proč jí nemohou pomoci: "Váš muž měl být zticha a nemusel se dostat do vězení."

Archiv

Václav Černík